Literatura • Umění • Kultura 40 2026

Týdeník Unie českých spisovatelů, z.s.

Jak muž potkal ženu

BARBORA PLACHÁ

Foto: Ivo HAVLÍK

„Víš, já jsem potkal ženu, se kterou si rozumím," sděloval mi manžel a díval se mi zpříma do očí. Stál v hale hned za vstupními dveřmi našeho rodinného domu, jimiž právě vešel dovnitř. Ještě se ani nestačil zout. V podpaží držel srolovanou deku. Postřehla jsem, že z ní spadlo pár drobných bílých okvětních lístků kopretin. „Víš, opravdu rozumím. Ve všem si s ní prostě rozumím." Potvrzoval svá slova i tím, že pokyvoval hlavou. Nepřestával mi hledět do očí.

Pochopila jsem, že nelže ani nevtipkuje. Strnule jsem stála. V mých očích se zračil údiv, ba spíš úžas. A taky úlek, možná dokonce úděs.

Můj poklidný rodinný život se řítí do záhuby.

Muž se posadil v kuchyni ke stolu a vybídl mě, ať si taky přisednu. Poslouchala jsem jako naprogramovaná mechanická panenka. Pak se rozvyprávěl. Líčil, jak se byl s tou úžasnou ženou milovat v letní přírodě. Já jsem toto prý nechtěla, ona byla nadšená. Natrhali si luční květiny a jimi zasypávali svá nahá těla… prý krása, romantika.

Vybavila jsem si naši čerstvě dospělou dceru. Je jí osmnáct, taky má hocha, třeba s ním taky tak zamilovaně blbnou, to by k ní sedělo. Ale můj muž? Ten donedávna vážený a usedlý pán?

Dcera na tátovi tak nelpí, jenže jak to přijme syn, tomu je teprve patnáct, bude nešťastný, když táta odejde.

„Mami, neboj se, já už jsem velký – a budu dělat doma všechny mužské práce, jo? Montovat nábytek, když něco koupíme, to mě baví, opravovat věci, to taky zvládnu, však si vzpomeň, vždycky jsem taťkovi pomáhal a vím, jak se co dělá. No a taky si udělám řidičák, hned jak to půjde! Renata stejně půjde bydlet za tím svým Radimem, co s ním chodí. Neboj, mami, bude to v klidu…"

V klidu – říká on.

To jsem zvědavá.

„A víš co? Ve sklepě, jak je ta místnost na brambory a zeleninu, tak tam to přepažíme a uděláme tam garáž. Ať se nemusí stát s autem v tom přístěnku vedle domu. Garáž bude lepší. Už jsem nad tím přemýšlel. Půjdu to tam hned

Pokračování na další straně

KAREL SÝS
Podzim

Nad městem stojí chocholy
jak cti zbavené topoly

Cti výšky - býti nejvyšší
cti srdce - býti nejbližší

Do tepen tlaku obvyklých
se vkrádá pozdní vzduch

Pahorky září

Je velmi jemný vzduch

vyměřit, jo? Ať víme, že auto se tam vleze.“

Miláček syn.

Dcera se chvilku divila, co se to u nás přihodilo, ale pak využila situace a poprosila mě, aby se mohla na víkend přesunout k Radimovi. Jeho rodiče souhlasí, to ty taky, maminečko, že?

Připadala jsem si jako ve zlém snu. Ještě včera jsme byli svorná rodina, dnes jsme rodina v troskách. Muž se chystá pláchnout co nejdřív, i dcera má zaječní úmysly. Zbudu tady sama s Péťou. Chlapákem Péťou, co už v patnácti chce budovat garáž. To jeho otec Petr hlavně plánoval a plánoval – a obvykle odsouval a odsouval.

Není to nakonec jen ošklivý sen? Bylo mi smutno a těžko, v krku jsem ucítila dusivý knedlík žalu.

***

Vzbudila jsem se. V krku jsem měla vyprahlo, ústřední topení topilo až moc a suchý vzduch mě dráždil. Zakašlala jsem, šla jsem se napít a otevřít okno. Venku poletovaly sněhové vločky, byl prosinec. Sněžení se podobalo těm kopretinovým lístkům z mého živého snu.

„Proč mám zrovna dnes takové déjà vu? Proč musím tu starou a dávno zapomenutou trýzeň prožívat ještě jednou?“ běželo mi hlavou.

Co ze snu byla pravda? Vlastně jen střípky. Především to, že manžel si tehdy před patnácti lety opravdu našel jinou a rozvedli jsme se.

Jenže žádný rodinný dům jsme neměli, bydleli jsme vždycky v paneláku. A v tom bydlím i já teď. Ústřední topení pálí jak divé, zapomněla jsem ho na noc ztlumit. Už zapomínám, věk je tady.

Rodinný domek má jen dcera Renata. Nevzala si nakonec Radima, ale inženýra Karla – ten jako stavař vybudoval dům jak hrad. Aha, teď si vzpomínám, při minulé návštěvě prohodil něco, že chce na zahradě postavit dvojgaráž. Tam, kde měly jejich dvě děti předtím skluzavku a domeček na hraní. Teď už povyrostly, skluzavka s domečkem jim k ničemu nejsou.

A můj syn Péťa? Kdepak tehdy chlapák! Je citlivý a dlouho se s naším rozvodem vyrovnával, naštěstí táta Petr ho často bral na návštěvu k sobě do druhé rodiny, kterou brzy založil. A zprvu i do té třetí rodiny, kterou založil ještě později. A pak za ním Péťa chodil do nemocnice, když táta nevyléčitelně onemocněl. A ještě později do bytu, když tátu už měl v péči mobilní hospic. To se ovšem nesměla dozvědět Petrova pyšná třetí manželka, ta by nesnesla, aby členové Petrových bývalých rodin vstoupili do jejího teritoria. Nesnesla, že už nemůže být na svého chřadnoucího muže pyšná. Vysmívala se mu a ponižovala ho.

„Pozdravuj mamku a Renatku,“ to byl poslední vzkaz, který mi smutný Péťa od bývalého manžela tlumočil. Prý to táta opakoval dvakrát a měl slzy v očích. Dva dny nato zemřel. Od jeho smrti uběhl už desátý rok.

A dnes mi opět po těch letech vstoupil do snu a přesvědčoval mě, že konečně potkal tu pravou a jedinečnou ženu, která se k němu hodí a s níž si ve všem rozumí. Zmýlil se, každý se občas zmýlí.

Nesmím nechávat topení na noc tak žhnout, pak mám divoké sny.

AKORDEONOVÁ VIRTUOZITA. Město Přibyslav si připomnělo 160. výročí založení své knihovny. V bohatém programu na zcela zaplněném Bechyňově náměstí mimo jiných vystoupila Jitka Baštová. Absolventka Akademie múzických umění v Bratislavě povýšila akordeon na koncertní nástroj. V tomto smyslu stojí za připomenutí, že tahacím harmonikám se slangově říkalo dršťky nebo zednický klavír. Ve dnech 22. až 25. října v Praze proběhnou již 12. Mezinárodní akordeonové dny. Předsedou desetičlenné poroty byl zvolen Ital Mirco Patarini. **Foto: Ivo HAVLÍK**

Dokud můžeš – *jen dokument?*

MILAN BLAHYNKA

Při četbě první kapitoly zatím poslední knihy **Aleše Dostála DOKUD MŮŽEŠ** (Euromedia Group v edici Brána, Praha 2026, obálka Duana Delevová, 140 s.) může čtenář, jenž ví o tom, jak statečně autor zdolává strašné ataky rakoviny, nabýt dojmu, že dvanáct kapitol je vzácné, ryze dokumentární dílo tvůrce, který v nich vypsal svůj boj o život, boj úctyhodně chrabrý, a přitom vyprávěný se sytě humorným nadhledem.

Pozornější četbě, nejpozději ve druhé kapitole, už je jasno, že vypravěč není autor křestním jménem *Aleš*: „Na Štědrý den měl přijet syn s manželkou a osmiletým vnukem Hubertem. Jméno *Hubert* jsme už nosili ve čtvrté generaci“.

Už volba jména není žádná náhoda, ale součást tvůrčí strategie beletristy, ne dokumentu. Dostál měl možná pro tu volbu hned čtveru motivaci. Předně etymologickou, jméno Hubert je původem z Němec a má význam *duchaplný*. Vypravěč Hubert je duchaplný: srší srandičkami. *Srandičky*, *srandičky*, *srandičky*, povzdychne si nad sebou v jedné kapitole. Za druhé se na francouzské mapě najde *St. Hubert*, kde jsou snad uloženy ostatky světce, oblíbeného biskupa toho jména.

Hubert z knihy *Dokud můžeš* je oblíbený, umí si získat málem každého, s kým se dostane do styku. Za třetí je Dostálův vypravěč lesník se vším všudy, a Hubert je přece patron lesníků. Konečně za čtvrté Dostál rád cituje semaforské písničky, taky Šišlavou, „Říkala mi Huberte / Přidejte trochu vášně / A trochu chladu uberte / A budem se mít krášně.“ Dostálův Hubert má vášně a chladu akorát, jako by se řídil textem Jiřího Suchého – a krásně se má čtenář.

Kapitoly knihy *Dokud můžeš* jsou ve skutečnosti *povídky*, vystavěné na mnohaletém zápase autora o život a na jeho nejosobnější zkušenosti s naším zdravotnictvím s převážně skvělými lékaři, sestrami a nemocničním pomocným personálem, na zkušenostech i s lidmi podobně těžce chorými, i s lidmi zdravými, nejbližšími, i náhodnými z obchodů, úřadů, ulic a silnic.

Vypravěč všech povídek Hubert dostává v povídkách postupně i své příjmení Slaný, titul inženýra, rodiče, kteří oba umřeli na rakovinu, starostlivou ženu Květu. Ódou na ni a na podobně dělné, účastné, obětavé ženy kniha končí. Empatií celá začíná.

Už v první povídce zastaví vypravěče dopravní policajti, protože zapomněl odbočování z hlavní silnice signalizovat blinkrem. Naměřili mu 3,14 promile alkoholu, a vypravěč směle pobaven tou vysokou mírou si neodpustil poznamenat, že mu naměřili Ludolfovo číslo. Podle pravidla o dvojicích vyšetřovatelů, známého každému čtenáři z detektivek, zlý policajt užuž volá sanitku, aby ho odvezla na záchytku, hodný policajt přistiženému delikventovi přikáže pro jistotu udělat pár kroků, sáhnout si pravicí i levicí na nos, povědět své nacionálie, a když to vypravěč vše udělá a odříká jako úplný abstinent, policajti usoudí, že je to člověk „s vysokou tolerancí k alkoholu“. Sice mu odeberou řidičský průkaz, ale dovolí mu, aby s vánočním cukrovím sám odjel svým vozem – po kluzké zledovatělé cestě!! – domů, a jemu se to šťastně podaří.

Co je možné v povídce, v reálu bylo by zcela k nevíře. Celé to však rozhodně není žádná neodpovědná fabulace. Autor zřejmě zažil velkoryse benevolentní dopravní hlídku třeba v předvánočním čase, a svou určitou „toleranci k alkoholu“ jen právem beletristické nadsázky zvedl v povídce na Ludolfovo číslo. To k potěše škodolibého čtenáře zlý policajt nezná, je zlý, protože totálně nevzdělaný.

V povídkách, v nichž vypravěč se smíchem líčí, jak někdy šťastnou náhodou nepřišel o život, a častěji, jak se znenadání dověděl o své smrtelné nemoci a jak ji kupodivu za podpory dobrých doktorů a milých lékařek zvládl, je společným jmenovatelem „vysoká míra“ veselé empatie. Jí vyniká smrtelně nemocný vypravěč zvláště v poslední kapitole, napsané k poctě ženám, nositelkám života, všecky práce, obtíže a strasti zvládajícím bytostem. Aleš Dostál nepíše ale morzakory s ideálními postavami. A tak jeho vypravěč suše konstatuje: „Mám štěstí na lékařky a lékařky na mě – vzhledem k tomu, že si už dvě ode mě koupily štěně.“

Zkrátka něco za něco, empatie často sama nestačí. Lékařka, které vypravěč vděčí za to, že mu dala naději na přežití „další rakoviny“, činila se víc, než mohl čekat, snad i proto, že sám jí empaticky poradil, jak na lýkožrouta severského, „brouka dovezeného z Ruska“ (jako byla mandelinka bramborová podle dávné propagandy import z Ameriky, poznamenává vypravěč sarkasticky); že jí dobře poradil, jak na kůrovce, který jí už skoro polovinu starého lesa sežral.

Vypravěč při vyšetřování svého močového měchýře se pokouší s lékařkou žertovat, ale jeho repliky se „nějak míjely s reakcí“. „Hezká štíhlá padesátnice myslela na to, jak nachytá lýkožrouta severského na švestkách, když psala zprávu“ o vypravěčově tumoru, který objevila, a vypravěč přemýšlí, „jestli ještě platí úsloví do třetice všeho… Teď nevím, zda zlého, nebo dobrého.“ Dostálovo vypravěčské umění zahrnuje i aktuální způsob jazykové komunikace. „Nebojte se, to dáme…, promluvila lékařka slovníkem teenagerů.“ „V pohodě, hodím se do klidu, odpověděl jsem.“

Foto: Jindřich ŠTREIT, z cyklu Urgentní příjem

Kniha nazvaná *Dokud můžeš* se zamlčenou pointou *můžeš přežít*, je i jazykově úžasně přesný dokument doby zamořené nemocemi, které – i smrtelné – lze přežít, když tak jako vypravěč povídek Aleše Dostála člověk neklesá na mysli a dře, pomáhá bližním, tím i sobě, dokud může.

Hubert, který přežil tři rakoviny a podle textu na zadní desce knihy řekl možná „přece jen poslední slovo“, není ovšem Aleš Dostál. Na jehož další knihu se těším.

Třicátý pátý ročník mezinárodních literárních cen *Egona Erwina Kische*

V Letohradě (okres Ústí nad Orlicí v Pardubickém kraji) byl 16. září v zámku, který v letech 1680 až 1685 nechal postavit Hynek Jetřich Vitanovský z Vlčkovic, slavnostně vyhlášen již 35. ročník mezinárodních literárních cen Egona Erwina Kische.

Prestižní česko-slovenskou přehlídku literatury faktu pořádá Správa odkazu Egona Erwina Kische v Praze, Klub autorů literatury faktu v České republice, Klub spisovateľov literatúry faktu na Slovensku ve spolupráci s městem Letohrad a za jeho finanční podpory.

Mezinárodní hlavní cena byla udělena:
Filipu Vojtáškovi za knihu **Popeleční středa ´45. Nálet na Prahu 14. února 1945 ve vzpomínkách a fotografiích.** Knihu vydalo nakladatelství Academia v roce 2025.

Mezinárodní hlavní cenu získal: **Ivan A. Petranský** za knihu **Pavol Strauss a jeho 20. storočie,** vydanou nakladatelstvím Marenčin PT v roce 2025.

Cenu EEK obdrželi:
Jan Pezda za knihu **Slunce, voda, vzduch: Zrod moderního turismu,** vydáno 2025 nakladatelstvím Paseka.
Richard Ritchie Šmíd za knihu **Urban explorer,** vydáno 2024 nakladatelstvím Epocha.
Břetislav Tureček, Přemysl Houda za knihu **Svět je složitější, než se zdá,** vydáno 2025, Vyšehrad – Albatros Media.
Lucie Výborná za knihu **Nedokončená dobrodružství, Deník nejen z cesty na jižní pól,** vydáno 2025, nakladatelství Labyrint.
Milan Petráš za knihu **Dejiny technických škôl a vzdelávania na území terajšieho Slovenska do roku 1945 – 2. diel 1918-1945 (1. zväzok, 2. zväzok),** vydáno 2025, Slovenská technická univerzita vo vydavateľstve SPEKTRUM STU
Jozef Leikert za knihy **Student Odyssey During World War Two** a **Vincent Hložník a jeho osudy (1. diel)**
vydáno 2025, Andrew Flett, Vydavateľstvo Matice slovenskej.
Jozef Haľko za knihu **Traja na hranici (Kauza prenášačov náboženskej literatúry Branislava Borovského, Alojza Gabaja a Tomáša Konca),** vydáno 2025, Ústav pamäti národa.
Antónia Šaradinová – Pavol Vitko za knihu **Kráľovskí letci (Z okresov Považská Bystrica, Púchov a Ilava vo vojnových československých perutiach britských Royal Air Force),** vydáno 2025, Považská knižnica.

Za Klub autorů literatury faktu: Miroslava Drahotová, tajemnice poroty

Vyšlo rusko-české vydání Platonova, překladatelka musela opustit fakultu

IVO HAVLÍK

Včase hysterické rusofobie, nepřátelského vztahu k Rusům a všemu ruskému, nakladatelství Dauphin na knižní trh přineslo obsáhlou sbírku básní **Andreje Platonova.**

Kniha o více než třech stech stránkách je typograficky uspořádána tak, že vlevo jsou vytištěny verše v ruském originálu, v azbuce, vpravo potom jejich překlad do češtiny, o který se skvěle postarala **Jana Kitzlerová.**

Připomeňme, že tato vynikající rusistka dostala výpověď z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. V pořadu Rozstřel serveru idnes.cz v diskuzi o tom, zda vůbec ještě máme studovat rusistiku, jednoznačně řekla: „Přece nelze vzít celý ruský národ a označit ho za nepřítele".

Prozaik, dramatik a publicista Andrej Platonovič Platonov se narodil v roce 1899 ve Voroněži. Již jako čtrnáctiletý byl jako zámečník a slévač zaměstnán v depu železničních drah. Od roku 1918 publikoval v místním provinčním tisku poezii a prózu. V roce 1922 vyšla jeho první a jediná básnická sbírka Modravá hlubina (Golubaja glubina).

Po studiích na Polytechnickém institutu ve Voroněži pracoval jako inženýr v oblasti meliorace a jako specialista na elektrifikaci zemědělství. V roce 1927 se přestěhoval do Moskvy, do suterénního bytu v domě Literárního institutu na Tverském bulváru. Legenda o Platonovově povolání domovníka této proslulé instituce na sebe nenechala dlouho čekat. Platonov se začal věnovat výhradně literatuře.

Vydání povídky Usomnivšijsja Makar (Kterak Makar zapochyboval, 1929) vyvolalo ostrou kritiku. Žádný z jeho textů napsaných na konci dvacátých let (Čevengur, Kotlovan) proto nevyšel. V roce 1931 vydal časopis Krasnaja Nov (Rudá novina) Platonovovu povídku Vprok (Do zásoby, česky vyšla pod názvem Co nám jde k duhu), na níž Stalin reagoval dopisem „provinilému" nakladatelství: „Povídka agenta našich nepřátel, napsaná za účelem diskreditace kolchozního hnutí a opublikovaná komunisty tupci s cílem demonstrovat svou neuvěřitelnou slepotu. P.S. Je třeba potrestat autora i tupce tak, aby šel trest k duhu". Záhy byl odsouzen Platonovův syn za údajný kriminální delikt k nuceným pracím, po svém návratu, za nějž intervenoval Michail Šolochov, zemřel na tuberkulózu.

V roce 1933 se Platonov vydal se skupinou spisovatelů do Turkmenistánu. Za druhé světové války byl frontovým dopisovatelem časopisu Krasnaja zvězda (Rudá hvězda).

Po zostření literární politiky v souvislosti s usnesením strany ze 14. srpna 1946, jehož oběťmi se stali Michail Zoščenko a Anna Achmatovová, byla Platonovova povídka Semja Ivanova (později přejmenovaná na Vozvraščenije, čili Návrat) podrobena zdrcující kritice. Platonov byl zbaven možnosti živit se literární činností, zemřel v roce 1951 v Moskvě na tuberkulózu. Jeho povídky byly čtenářům znovu zpřístupněny až po XX. sjezdu KSSS.

Z citovaného sborníku jsme vybrali dvě básně, každá z nich je jiná obsahem i formou.

DYNAMO

Hlubinná píseň němého kovu,
dlouhý tón nehybně se řítí.
Síla ze železa vstává zas a znovu,
dýchá miliónem vlnobití.
Z tajemných studní se to lije
vzhůru na povrch, motory se zpěvem
hloubí potoky, v nichž živé srdce bije,
rudá, horká krev v žilách tepe, dere se ven.
Fouká vítr zpod křídel roztažených řemenů,
soudruh vedle popouští regulátor páře.
Do noci, do smrti, vše dali jsme motoru němému,
nemodlíme se, nemilujeme, umřeme,
jako jsme se narodili - u jeho železné tváře.
Naše ruce jsou regulátorem elektřiny,
v našem srdci dýchá jeho nepochopitelná síla.

Pokračování na další straně

Nemáme duši, nemáme boha, jen moře dřiny,
elektřina nám jiný život připravila.
Není smrt, tajemství, není nebe,
jen nahoře je komín a dým.
Jsme otcovi i děti sami sebe,
ničíme i tvoříme konáním svým.
Vyděšeni jsme milovali, rodili, žili,
pak jsme vytvořili motor, železo oživili,
duši boha umrtvili,
starou kůži odložili.
Přišli jsme ovládnout sílu dynama,
zapomněli na věčnost, hvězdy, co ne jsou s námi a nejsou my.
Umazanýma rukama
jsme vykřesali smysl ze tmy.(1920)

BÍLÉ SVĚTLO

Cesta nekonečná, zdá se,
zmizely domy, zmizel cíl.
Jdeme modrým světlem po vytčené trase,
hledáme, kam holub vajíčko upustil.
Všechny řeky se za námi ženou
a lesy jim jsou v patách hned,
tam v dáli budou prameny spraženy
a my opustíme tento svět.
Klenba nad poli taje,
po loukách je vlna hnána,
slunce zemi pije, jeho kůň si hraje,
otevřena je zlatá brána.
Moje hlava pod čapkou svítí,
bobtná břicho pod košilí ze žita.
Mlýn teď začal mlíti,
i vítr už brblat odmítá.
Z tichého úbočí shlížíme
na horká dívčí prsa.
Po sklizni jsou nevěsty nám blíže,
každý večer jedna z nich krev sosá.
Natahují se ruce a hvězdy zahoří,
nahá prsa - dvě tiché hory,
do bílého světla se ženci zanoří,
zavezou do duše zrno jako do stodoly.
(1920-1921)

Ilustrační foto z břehu Něvy v Petrohradě: **Ivo HAVLÍK**

Dvacátá
Noc literatury

Na třech desítkách architektonicky zajímavých míst v Brně se 15. září uskutečnila již dvacátá Noc literatury.

„*Brno je spjaté s osobnostmi světové literatury Milanem Kunderou, Ivanem Blatným, Janem Skácelem či Bohumilem Hrabalem. Na jejich literární odkaz je hrdé stejně, jako na své architektonické dědictví. Propojení obou oblastí nabídlo zážitek z veřejných čtení, která si zájemci užili na téměř třiceti architektonicky mimořádných místech*," uvedl starosta pořadatelské městské části Brno-střed Vojtěch Mencl.

Hlasitá čtení byla slyšet v místech, která jsou veřejnosti mnohdy běžně nepřístupná. Např. v kapli Fakultní nemocnice u sv. Anny, v bytě manželů Herdanových, v Arnoldově vile, Památníku Leoše Janáčka, hotelu Grand nebo na terase tržnice na Zelném trhu. Program obsáhl besedy s řadou autorů. V Červeném kostele se lidé setkali s argentinským autorem Jorgem Emiliem Nedichem, do rezidence Café Kaprál dorazila držitelka ceny Magnesia Litera Dora Kaprálová a do vily Tugendhat kanadský profesor antropologie a vnuk Grety Tugendhatové Michael Lambek. Připomeňme, že Tugendhatová (rozená Löw-Beerová) byla brněnská rodačka a spolumajitelka slavné Vily Tugendhat, kterou postavil její druhý manžel Fritz Tugendhat.

Dalšími hosty byli ukrajinská básnířka Oksana Stomina, bulharský spisovatel Jordan Slavejkov či architekt a pedagog Marek Jan Štěpán. ***(vž)***

Foto: Michal ŠŤASTNÝ

STANISLAV ZEMAN Láska na první pohled

Jak jsi to hlásal
Václave
Nejsme jako oni
Bůh Atlás se tehdy štěstím zachvěl
Zeměkoule se otřásla
Okouzlena byla i bohyně Themis
Sňala pásku z očí
A vpravdě láskyplně se zahleděla
Do praotce Čecha z kmene Bójů
V separé U Červených srdíček

(Václav Havel by se 5. října dožil 90 let)

Rybití

Nejlepší holky jsou z Nedvězího Mejta,
Nejlepší holky jsou z okolí Holostřev,
Rybití, Rybití, Rybití, ani tam to není špatný,
Rybití, Rybití, Rybití, tam je to celkem fajn.
Nejlepší holky jsou vod Vlachova Březí,
nejlepší holky jsou z okolí Kozolup,
Pičín, Kozomín, Řitka, skvěle složená kytka,
Pičín, Kozomín, Řitka, tak tam to musí bejt.
Nejlepší holky jsou vod Černýho Vola,
nejlepší holky jsou z okolí Solopysk.
Znám taky jednu z Dejvic, ta tam toho má nejvíc,
znám taky jednu z Dejvic, tak ta je teda má!
Rybití, Rybití, Rybití, ani tam to není špatný,
Pičín, Kozomín, Řitka, skvěle složená kytka.
Znám taky jednu z Dejvic, ta tam toho má nejvíc,
znám taky jednu z Dejvic, tak ta je teda má.
Rybití, Rybití, Rybití, ani tam to není špatný,
Rybití, Rybití, Rybití, tam je to celkem fajn!

– – –

Oba autoři textu a melodie této písně – bratři **Vladimír a Richard Tesaříkové** – již nežijí. Dne 16. září se veřejnost rozloučila se starším z nich, Richardem, jehož fotografie zachytila na břehu Dněpru 6. listopadu 2013 při oslavě 70. výročí osvobození Kyjeva od německé okupace. Na osvobození města se významně podílela 1. československá samostatná brigáda v Sovětském svazu pod vedením plukovníka Ludvíka Svobody. V jejích řadách bojoval Richard Tesařík starší, pozdější generál vyznamenaný titulem Hrdina SSSR. Naše jednotky do centra Kyjeva pronikly jako jedny z prvních brzy ráno 6. listopadu 1943.

Foto: Ivo HAVLÍK

Literatura • Umění • Kultura

Vyšlo 1. října 2026
luk@futura.cz

Týdeník Unie českých spisovatelů, z. s., 12. ročník (Kmen 39. ročník). Vychází jako příloha týdeníku NAŠE PRAVDA. Zakladatel Karel Sýs. Vedoucí redaktor Ivo Havlík. Redakční rada: Ivana Blahutová, Michal Černík, Michael Doubek, Pavol Janík, Alexej Mikulášek, Michal Polický, Radovan Rybák. Grafická úprava Studio FUTURA. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Kontaktní adresa: Politických vězňů 9, 110 00 Praha 1.